

*Omelia di Mons. Marek Forgáč,
vescovo ausiliare di Košice (Slovacchia)*

MAGYAROK NAGYASSZONYA-TEMPLOM (TISZTVISELŐTELEP)

Drahí bratia a sestry v Kristovi! Pri každom slávení Eucharistie stojíme pred tajomstvom úzkeho spojenia Boha s nami smrteľnými ľuďmi. Toto najvnútornejšie spojenie má meno: Ježiš Kristus. On je Božím Synom, ktorý zostáva s nami, medzi nami a v nás, tak ako nám to prisľúbil.

Už starozákonná kniha Deuteronomium poukazuje na toto prepojenie medzi Bohom a ľuďmi cez paralelu nevyhnutného každodenného pokrmu. Píše sa tam: *Pokoril ťa (Pán), nechal ťa hladovať a potom ti dal za pokrm mannu, ktorú si nepoznal ani ty, ani tvoji otcovia, aby ti ukázal, že nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Pánových úst (Dt 8, 2-3. 14b-16a).*

A takisto v Evanjeliu počúvame rozhodné a jasné slovo Božieho Syna, ktorý sa chce stať každodennou obživou pre ľudí: *Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta (Jn 6, 51).*

Z týchto slov priamo zo Svätého Písma vidíme, že Boh sa chce stať pokrmom a každodennou výživou pre ľudí, ktorí v neho veria. Boh je s nami, je prítomný vo svojom Slove a v Eucharistii v spôsobe chleba a vína. Celý a nerozdelený v chlebe i v kalichu. Všetci, čo po ňom túžia, môžu z neho získavať silu k obete života i k svedectvu viery.

Určite, vždy bude medzi nami veľa ľudí, ktorým bude chýbať základná obživa a každodenný chlieb. Každý deň počúvame prosby o pomoc pre chudobných a trpiacich ľudí, pre tých, čo sú spútaní hladom, katastrofami, chorobami a nespravodlivosťou. Ich bieda kričí priamo k nebu. A my sa pokúšame svojím príspevkom a angažovanosťou zapáliť aspoň plamienok nádeje. Lebo, kde chýba chlieb, tam chýba zdroj sily a spokojnosti.

Ale koľko ľudí trpí ešte horším hladom a smädom? A dokonca sú to ľudia v našom okolí a v našich rodinách, sme to často i my sami. Je to

hlad po dôvere, úprimnosti a láske. Je to smäd po porozumení, pokoji, spravodlivosti a zmysle života.

Všetci potrebujeme viac pokoja a viac radosti do života, a vieme, že nikdy nám to nebude stačiť. Vždy budeme túžiť po lepšom živote. Budeme túžiť po večnom živote. Preto nám tak dobre padnú Ježišove slová: *Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky* (Jn 6, 51).

Drahí bratia a sestry, zo svätého prijímania nám pribúda síl, aby sme dokázali vydržať na ceste za Ježišom – aj v časoch, keď sa nám vodí horšie, materiálne i vzťahovo. Lebo tento kúsok chleba, v ktorom je celý Kristus, nám dáva silu i odvahu ísť ďalej, až k večnosti.

Počas pandémie, keď sme počas druhej vlny mali na Slovensku na príkaz štátnych úradov povinne pozatvárané kostoly vkuse viac ako tri mesiace, pocítili sme na vlastnej koži, ako chutí hlad po Eucharistii. Ľudia nám písali, telefonovali, plakali a žiadali nás, aby sme ako biskupi už konečne niečo urobili pre otvorenie kostolov aspoň pre nejaký minimálny počet veriacich. Lebo aj keď sme boli spojení cez online vysielanie bohoslužieb, nebolo to ono, chýbala podstatná časť stretnutia s Ježišom. Veriaci ho chceli prijímať nielen v Božom slove, ale aj vo svätom prijímaní. Úplné zatvorenie kostolov pre verejnosť bolo na Slovensku veľkou chybou, pretože kostoly neboli ohniskami náklady, keďže naši veriaci všetky opatrenia celý ten čas zodpovedne a vytrvalo dodržiavali. Všetci sme sa zhodli na tom, že viera sa v izolácii nedá žiť naplno, chýba spoločenstvo, chýba dotyk a sila Božieho chleba z neba, chýba pokrm pre večný život. Bez osobnej návštevy bohoslužby a bez svätej spovede či svätého prijímania sa nekontrolovane šírili pocity zúfalstva, bezradnosti, rezignácie a nezmyselnosti života. Bez Ježiša prítomného v Eucharistii sa rýchlo šírila pandémia strachu, ale aj sebeckta.

Ježiš je pre nás prameňom pokoja a obetavej lásky. Ježiš chce zostať s nami v živom vzťahu – vo vzťahu osobnom! Nechce, aby sme boli iba pasívnymi pozorovateľmi, žiada si našu odpoveď, chce s nami komunikovať – nie na diaľku, ani cez obrazovku, cez správy či odkazy. On sa chce stať pokrmom a nápojom pre nás – pre našu večnosť. Jest' jeho Telo a piť jeho Krv znamená čerpať z neho silu a novú radosť. Bez neho nemožno prežiť! Bez neho i viera zoslabne, vernosť sa vyčerpá a srdce zatvrdne.

Rozprávajme sa s ním, chváľme i prosme ho, pýtajme sa ho, pochváľme i post'ažujme sa mu, ale nadovšetko bud'me pripravení živiť sa ním, prijímať ho v Eucharistii. Aké pokojné a plné šťastia sú chvíle, keď je Kristus zvonu v mojom srdci a ja v jeho srdci! Ak to takto prežívame, nemôžeme si túto skúsenosť nechať iba pre seba. Nehanbime sa priznať pred svetom, že z Ježiša žijeme a bez neho nemôžeme jestvovať. A pritom všetkom myslime aj na to, že k tomu, aby sme mohli prijímať Ježiša v Eucharistii, potrebujeme kňazov, dobrých a obetavých. Jedine oni nám môžu vyslúžiť Eucharistiú a iné sviatosti. Bez kňazov to nepôjde. Prosme Pána, aby nám v každom čase poslal verných a obetavých služobníkov oltára.

Drahí bratia a sestry! Dajme si záležať na tom, aby sa naše stretnutia s Ježišom stali osobným stretnutím, aby to boli chvíle úprimné, plné dôvery a odovzdanosti. Nebojme sa a nehanbime sa vyznať i pred neveriacim svetom, že Boh je našim životom a prameňom radosti, že je doslova našim pokrmom a my sa ním živíme.

Toto je základ našej viery a nášho kresťanského povolania. Zídení na tomto Eucharistickom kongrese v Budapešti chceme ukázať celému svetu, z čoho, alebo vlastne z koho čerpáme silu pre zmysluplný kresťanský život!

Nech nás na ceste za Ježišom sprevádza naša Nebeská Matka – Eucharistická žena – Panna Mária, lebo ona na sebe samej zažila, ako si Boh z nej vzal ľudské telo. Ona je dodnes svedkom toho, ako sa Telo jej Syna sprítomňuje v Eucharistii pre všetkých, ktorí ho milujú a chcú z neho žiť. Amen.